

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΩΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ Κ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ, 1887.

ΑΡΙΘ. 240.

Συνδρ. έτησ. έν Έλλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,

Είς ούδένα, πλήν τών τακτικῶν άνεταποκριτῶν, στέλλεται ή «Έφημερίς τών Παίδων» άνευ προπληρωμής.

» » » Έκωτερικῶ φρ. 2.

Έν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 39.

Πρὸς τοὺς συνδρ. τῆς
Έφ. τών Παίδων.

Άκριβοί μου μικροὶ φίλοι.

Μὲ τὸ ἀνά χεῖρας φύλλον ή Έφ. τών Παίδων κλείει τὸ εἰκοστὸν έτος τῆς ήλικίας τῆς, ὃ δὲ συντάκτης αὐτῆς χαίρει βλέπων ὅτι τὸ ενδιαφέρον τών παιδίων καὶ κορασιῶν ἐξηκολούθησε καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα ἀκμαῖον καὶ ἀνθηρόν, λυπεῖται δὲ ὅτι ή ἐκτύπωσις τῆς δευτέρας σειρᾶς τών Παιδικῶν Διηγημάτων δὲν ἐστάλη εἰσέτι ἐξ Άγγλιας. Η αἰτία τῆς καθυστερήσεως τούτου εἶναι, αἱ δυσκολίαι, τὰς ὁποίας ἀπαντοῦν οἱ τυπογράφοι, ὅταν ἔχουν νὰ κάμουν μὲ δημοσιεύσεις εἰς γλώσσας ξένας. Ὅθεν πρέπει νὰ ἔχωμεν ὀλίγην ὑπομονήν ἀκόμη.

Η ἐπάνοδος τών Χριστουγέννων πρέπει πάντοτε νὰ ὑπενθυμίζη εἰς τὰ παιδιά τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ ἀγαπητὸς Κύριος ήμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς κατῆλθεν εἰς τὴν γῆν μας καὶ ἀνέλαβεν ἀνθρωπίνην μορφήν καὶ σάρκα, καὶ νὰ τὰ κάμνη νὰ ἀγαποῦν αὐτὸν καὶ νὰ ὑπακούουν τὸ ἅγιον αὐτοῦ Εὐαγγέλιον καθ' ἐκάστην.

Εὐχόμενος εἰς ὅλα τὰ παιδιά καλὰ Χριστογεννα μὲνῶ μὲ πολλήν ἀγάπην

Ἐ συντάκτης

Κ. Δ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.

Μοσχοφόρος Έλαφος.

ΜΟΣΧΟΦΟΡΟΣ ΕΛΑΦΟΣ.

Η οἰκογένεια τών μοσχοφόρων Έλάφων ἀποτελεῖται ἀπὸ ζῶα μαστοφόρα μικροῦ μεγέθους, ζῶντα ἀγελιδόν εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ τὰς νήσους τοῦ Ἰνδικοῦ Ἀρχιπελάγους.

Δὲν ἔχουν δὲ κέρατα οὔτε οἱ ἄρρενες, οὔτε τὰ θήλεα, ἀλλ' οἱ ἄρρενες ἔχουν εἰς τὴν ἄνω σιαγῶνα δύο χαυλιόδοντας χρησιμεύοντας ὡς ὄπλα ἀμύνης.

Τὰ σκέλη τών ζῶων τούτων εἶναι λεπτότατα. Έλαβον δὲ τὴν ὀνομασίαν τῶν ἐκ τούτου,

ὅτι εἰς τῖνα εἶδη ὑπὸ τὴν κοιλίαν ὑπάρχει σακκιδιον, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐκκρέει ὕλη ἔχουσα τὴν ὀσμὴν τοῦ μόσχου, πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ ὁποῖου θηρεῦνται τὰ ζῶα ταῦτα. Έκτὸς τοῦ μόσχου εἶναι ἐν χρήσει τὸ κρέας, τὸ ὁποῖον εἶναι πολὺ νόστιμον — τὸ δέρμα καὶ αἱ κνήμαι, τὰς ὁποίας προσαρτοῦν εἰς ράβδους, ἀλεξιβρόχια καὶ ἄλλα πράγματα χρήσιμα εἰς τὴν ζωὴν.

— Έξεχώθη πρὸ μικροῦ εἰς τών πασσάλων, ἐπὶ τών ὁποίων ἐστηρίζετο ή πρώτη ζυλίνη γέφυρα τοῦ Λονδίνου ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ταμείσιος. Εὐρέθη δὲ τὸ ζύλον ἐντελῶς ὡσὼν, ἂν καὶ ἦτο χωμένον 20 πόδας ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν ἐπὶ 100 ἔτη!

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον).

« Ἀγαπητέ διδάσκαλε, δέικοφεν δ κ. Σήσμαν, — ἐγὼ ἀπλῶς θέλω νὰ μάθω ἂν τὸ κοράσιον ἔκαμε κανὲν φοβερὸν ἀμάρτημα, ὅτε ἔφερε τὰ παράξενα ἐκείνα ζῶα εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἂν νομίζης φρόνιμον νὰ μένη πλησίον τῆς Κλάρας ὡς σύντροφος αὐτῆς. »

« Δὲν θὰ ἐπιθύμουν νὰ ἔχω νὰ κάμω πολὺ μὲ τὸ κοράσιον, — εἶπεν ὁ διδάσκαλος, — διότι εἶναι ἐντελῶς ἄπειρον εἰς ὅλα τὰ ἀφορῶντα τὴν κοινωνίαν τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων. Ἄλλ' ἡ ἐλευσίς της ἐδῶ εἰς τὴν Φράγκφορτ θὰ τὴν ὠφελήσῃ πιστεύω μεγάλως. »

« Ζητῶ συγγνώμην, διδάσκαλε, — εἶπεν ὁ κ. Σήσμαν, — ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω τὴν κόρην μου διὰ μίαν στιγμήν. Ταῦτα εἰπὼν, ἀφῆκε τὴν τραπεζαρίαν καὶ μετέβη εἰς τὸ σπουδαστήριον, ὅπου εὔρε τὴν Κλάραν καὶ ἐκάθησε πλησίον της. Ἐπειτα θέλων ν' ἀπομακρύνῃ τὴν Χαϊδὴν, ἀπὸ τὸ δωμάτιον, « Πήγαίνε, τῆς εἶπε, καὶ φέρε μοι ἓν ποτήριον ψυχρὸν νερόν. »

Ἀφοῦ δὲ ἡ Χαϊδὴ ἀνεχώρησεν, ὁ κ. Σήσμαν εἶπε πρὸς ἡν Κλάραν, « Ἀγαπητή μου Κλάρα, πέ μου ἀκριβῶς καὶ μὲ ὀλίγα λόγια, τί εἶδους ζῶα ἡ Χαϊδὴ ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τί κάμνει τὴν κ. Λουκίαν νὰ νομίζῃ ὅτι τὸ κοράσιον δὲν εἶναι σὰ σωστά του; »

« ὦ, — εἶπεν ἡ Κλάρα, — ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀποτελέσματα τῆς φαντασίας τῆς κυρίας Λουκίας — Αὐτὴ καθὼς γνωρίζεις εἶναι νευρική καὶ ἀποτροπιάζεται ὅλα τὰ ζῶα. » Τοῦ ἐξιστόρησε τότε τὴν ὑπόθεσιν τῆς χελῶνης καὶ τῶν γατακιῶν εἰς τρόπον, ὥστε τὸν ἔκαμε νὰ ξεκαρδισθῇ ἀπὸ τὰ γέλοιά του.

« Λοιπὸν δὲν ἐπιθυμεῖς νὰ φύγῃ τὸ κοράσιον, Κλάρα; »

« Βεβαίωτατα ἔχι — οὔτε νὰ τὸ συλλογισθῆτε, πάτερ μου, πρέπει τὸ τοιοῦτον! Ἀφ' οὗτου ἡ Χαϊδὴ ἦλθεν ἐδῶ καθ' ἐκάστην κάτι τι νέον συμβαίνει. Εἶναι δὲ πολὺ εὐχάριστον καὶ ὅλως διάφορον παρ' ὅτι συνέβαινε. Πρῶτον τίποτε δὲν συνέβαινε, ἡ δὲ Χαϊδὴ μοὶ διηγεῖται πολλὰ πράγματα τὰ ὅποια μὲ ἀρέσουν πολὺ. »

« Καλά, κάλλιστα, τέκνον μου. Νὰ, ἰδοὺ ἐπιστρέφει ἡ μικρὰ σου φίλη μὲ τὸ νερόν. »

« Μόνη σου τὸ ἔφερες ἀπὸ τὴν πηγὴν, Χαϊδὴ; » ἠρώτησεν ἡ Κλάρα.

« Μάλιστα, κυρία Κλάρα — ἀπεκρίθη ἡ Χαϊδὴ — ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ὑπάγω ἀρκετὰ μακρὰν

δι' αὐτό. Ἦσαν τόσον πολλοὶ εἰς τὴν πρώτην βρύσιν, ὥστε ἐπῆγα εἰς τὴν δευτέραν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἦν πολλοὺς περιμένοντας νὰ γεμίσουν τὰ σταμνιά των, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ὑπάγω παρέκει εἰς τὴν τρίτην, καὶ ἐκεῖ εὔρον εὐκαιρίαν νὰ γεμίσω τὸ ποτήριον. Ἐνας δὲ κύριος μὲ λευκὰ μαλλιά στέλλει χαιρετήματα εἰς τὸν κ. Σήσμαν. »

« Καλῶς — εἶπεν ὁ κ. Σήσμαν — ἡ ἐκδρομὴ ἦτο ἐπιτυχής, ἀλλὰ ποῖος ἀράγε νὰ ἦτο ὁ κύριος ἐκεῖνος; »

« Ἀπερνοῦσε ἀπὸ τὴν βρύσιν καὶ καθὼς μὲ εἶδεν, εἶπεν, « Ἀφοῦ ἔχεις τὸ ποτήριον, δός μοι νὰ πῶ; » ἔπειτα μὲ ἠρώτησε διὰ ποῖον εἶναι τὸ νερόν, καὶ ἀφοῦ τοῦ εἶπον, ὅτι εἶναι διὰ τὸν κ. Σήσμαν — ἐγέλασε καὶ εἶπεν, ὅτι ἤλπιζεν ὅτι θὰ σὰς εὐχαριστήσῃ. »

« Ποῖος νὰ ἦτο ἐκεῖνος, ὅστις ἔστειλε χαιρετήματα; Πῶς ἦτο; Ἐφαίνετο πολὺ εὐχαρῖς εἶχε χρυσὴν ἄλυσον μὲ μίαν μεγάλην κόκκινην πέτραν εἰς τὸ ἄκρον, καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς βάρβδου του ἦτο μία κεφαλὴ ἵππου! »

« Ἦτο ὁ ἰατρός μας, — εἶπεν ὁ κ. Σήσμαν καὶ ἡ Κλάρα συγχρόνως, ἐγέλασε δὲ πολὺ συλλογίζομενος τί θὰ ἐστοχάζετο ἀράγε ὁ φίλος του βλέπων τὸν νέον τρόπον τῆς προμηθείας τοῦ ὕδατος διὰ τοῦ ποτηρίου. »

Τὸ ἐσπέρας, ἐνῶ ὁ κ. Σήσμαν ἐκάθητο εἰς τὴν τραπεζαρίαν μόνος μετὰ τῆς κυρίας Λουκίας καὶ συναμῖλει μὲ αὐτὴν περὶ διαφόρων οικιακῶν πραγμάτων, ἐπληροφόρησεν αὐτὴν ὅτι ἡ Χαϊδὴ θὰ ἔμεινε εἰς τὴν οἰκίαν του ὡς σύντροφος τῆς κ. Κλάρας, διότι εὔρεν ὅτι τὸ κοράσιον ἦτο ἐντελῶς ὑγιές, προσέτι δὲ ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἦτο καθ' ὅλα εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν συναναστροφὴν της καὶ τὴν ἐπιτομήν ἀπὸ οἰανδήποτε ἄλλην κόρην.

« Ἐπιθυμῶ ἀκόμη, ἐπρόσθεσεν ὁ κ. Σήσμαν, μὲ τρόπον ἀποφασιστικώτερον, τὸ κοράσιον εἰς τὸ ἐξῆς νὰ τὸ μεταχειρίζεσθε ὅλοι μὲ πολλὴν εὐγένειαν, νὰ μὴ θεωρῶνται δὲ αἱ παραξενεαὶ του ὡς κακὴ διαγωγή. Ἐὰν δὲ δὲν ἠμπορεῖς μόνη σου νὰ τὴν διευθύνῃς, ἡ μήτηρ μου σκοπεύει νὰ ἔλθῃ ἐντὸς ὀλίγου νὰ μὰς ἐπισκεφθῇ, αὐτὴ δὲ δύναται νὰ διευθύνῃ ὅποιονδήποτε, ἀρκεῖ νὰ τὸ ἀναδεχθῇ, ὅπως καὶ σὺ αὐτὴ καλῶς τὴν γνωρίζεις. »

— Αὐτὸ τὸ ἤξεύρω καὶ ἐγὼ, — ἀπεκρίθη ἡ κυρία Λουκία μὲ κατεβασμένον πρόσωπον.

Ὁ κ. Σήσμαν ἔμεινε εἰς τὴν οἰκίαν ὀλίγας μόνον ἡμέρας, διότι ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Παρίσι διὰ ὑποθέσεις του.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΒΟΛΒΟΣ ΕΝΟΣ ΚΡΙΝΟΥ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΕΡΙ ΕΝΟΣ ΕΞΟΡΙΣΤΟΥ.

Ὁ Αὐτοκράτωρ Παῦλος ὁ 1ος εἶχε μεταξύ τῶν ἀξιωματικῶν του ἕνα, ὅστις διὰ τὴν γενναϊότητα καὶ τὴν ἀφοσιώσιν του εἰς τὴν πατρίδα εἶχε προαχθῆ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου τοῦ Ῥωσικοῦ στρατοῦ. Ὁ Βαρῶνος Μόλδοφ, διότι τοῦτο ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ συνταγματάρχου, θὰ ἐπροβιβάζετο εἰς ἀνώτερον βαθμὸν, ἂν δὲν ἐπέσυρε καθ' ἑαυτοῦ τὸν φθόνον καὶ τὴν ἀντιζηλίαν μερικῶν ἐκ τῶν αὐλικῶν, διὰ τῶν βραδουργιῶν τῶν ὁποίων διωρίσθη φρούραρχος τοῦ φρουρίου Νότεμπερ, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς φυλακὴ τῶν πολιτικῶν καταδικῶν.

Εἰς τὸ ἀπόκεντρον καὶ ἔρημον ἐκεῖνο μέρος ὁ Βαρῶνος, ἂν καὶ νέος, ἤρχισε νὰ χάνῃ τὴν ζωηρότητα καὶ τὸ χαροποιόν, τὰ ὁποῖα ἐχαρακτήριζον αὐτόν.

Τὰ ὄνειρά του περὶ προβιβασμοῦ καὶ δόξης ἠφανίσθησαν εἰς τὴν μονότονον ζωὴν, τὴν ὁποῖαν ἦτο ἠναγκασμένος νὰ διέρχεται εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, θὰ κατεκυριεύετο δὲ ἐντελῶς ὑπὸ μελαγχολίας, ἂν δὲν εἶχε νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ θησαυροῦ, τὸν ὁποῖον εἶχε κληροδοτήσῃ εἰς αὐτόν ἡ ἀποθανοῦσα σύζυγός του — τῆς μικρᾶς θυγατρὸς του *Ελίρκας*.

Χάριν αὐτῆς ἐξηκολούθει καθ' ἑκάστην νὰ πράττῃ τὸ καθήκον του με εὐθυμίαν καὶ φαιδρότητα, διὰ δὲ τοῦ φιλανθρώπου τρόπου του πρὸς τοὺς φυλακισμένους, ἐκέρδησε τὴν ἀγάπην αὐτῶν. Τόσον καλῶς καὶ τόσον ἀμερολήπτως ἐξεπλήρωνε τὸ καθήκον του, ὡς φρούραρχος, ὥστε οἱ ἐχθροὶ του δὲν εὕρισκον τίποτε νὰ τὸν κατηγορήσουν καὶ τὸν βιάσων πλεόν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα.

Μεταξὺ τῶν φυλακισμένων ἦτο καὶ νεανίας τις ὅστις εἶχε σταλῆ διὰ τὴν ἀθυροστομίαν καὶ τὰς φιλελευθέρους ιδέας του. Ὁ νέος οὗτος ὀνομαζέτο πρίγκηψ Βαλκίνσκιος καὶ ἀνῆκεν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πρώτας οἰκογενεῖας τῆς Ῥωσσίας.

Ἐπὶ δύο ὀλόκληρα ἔτη ὁ νέος οὗτος πρίγκηψ ἐστενοχωρεῖτο καὶ ἐμαραίνεται ἐντὸς τοῦ φρουρίου τούτου ἀναμένων ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ν' ἀνακληθῆ ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ νὰ ἐλευθερωθῆ.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ συγγενεῖς του ἦσαν καὶ πλούσιοι καὶ ἰσχυροὶ, καθ' ἄρχας τὸ ἐπῆρεν ἀψήφιστα, διότι ἦτο βέβαιος, ὅτι αὐτοὶ θὰ μετεχειρίζοντο ὅλα τὰ μέσα πρὸς ἀπελευθέρωσιν αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ Αὐτοκράτωρ, ὅσῳ μᾶλλον τὸν παρεκάλουν νὰ τὸν συγχωρήσῃ καὶ τὸν ἐλευθερώσῃ, τόσῳ μᾶλλον καθίστατο δυσκολώτερος, καὶ ἐπὶ τέλους τοὺς ἐμ-

πόδισεν ἀπὸ τὸ νὰ τῷ ἀναφέρωσι καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομά του!

Ἄρα ἐφθασεν ἡ εἰδήσις αὕτη εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ νέου πρίγκηπος, κατεκυριεύθη ὑπὸ τρομερᾶς μελαγχολίας καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἠσθένησεν.

Ὁ φρούραρχος Μόλδοφ καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν καὶ διὰ τὴν οἰκογενεῖάν του ἔλαβε μεγάλην πρὸς αὐτὸν συμπάθειαν καὶ δὲν ἐφήρμοζεν εἰς αὐτὸν τὸν κανονισμόν τοῦ φρουρίου, ὅστις ἦτο πολὺ αὐστηρὸς ἄλλὰ τὸν μετεχειρίζετο μὲ ἐπιεικειαν, καὶ μάλιστα τὸν προσεκάλει συχνὰ εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ τὸν ἄφινεν ἐλεύθερον νὰ ἀπερνᾷ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκεῖ μετὰ τῆς μικρᾶς κόρης του.

Αὐτὸς ὅμως ἀντὶ νὰ ἦναι εὐγνώμων διὰ τὰς περιποιήσεις τοῦ φρουράρχου καὶ νὰ ὑπομένῃ ἀγογγύστως τὴν θέσιν του, ἐπαφελήθει ὡς σκοτεινῆς ἐσπέρας, ἐνεδύθη τὴν στρατιωτικὴν στολὴν τοῦ φρουράρχου καὶ προσεκοιμήθη ὅσον καλῶς τὸ βᾶδισμα καὶ τὰς λοιπὰς κινήσεις του, ὥστε ἐξηπάτησε τοὺς σκοποὺς καὶ οὐ κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ φρουρίου.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΦΙΑΗ ΜΟΙ « ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ »

Αἰτία καὶ θεραπεία τῆς διαφθορᾶς τῆς φύσεως, καὶ τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων.

Πῶσον διεφθάρ' ἡ φύσις,
Τῶν ἀνθρώπων παντελῶς,
Κ' ἡ καρδία των ἐπίσης
Δολερά εἶν' ἐντελῶς,

Ἐνεκεν τῆς ἀμαρτίας,
Τῶν Προγόντων τῆς φρενῆς,
Τῆς αὐτῶν παρανομίας
Θείας ἐντολῆς ρητῆς.

Ἄρα ἡ κληρονομία
Εἶναι Προπατορικῆ.

Πᾶσι δὲ κοινῆ, ὁμοῖα.

Τοῖς ἀνθρώποις, γενικῆ.

Τις λοιπὸν θὰ ἀπαλλάξῃ

Τοὺς δυσμοίρους ἐξ αὐτῆς;

Πόσος θὰ ἀποτινάξῃ

Τὸν βαρὺν ζυγὸν αὐτῆς;

Ἄνθρωπος οὐδεὶς βεβαίως

Εἶν' εἰς τοῦτο ἱκανός,

Πᾶσι τῷ κοινῷ μοιραῖος

Ἄν καὶ οὗτος κοινωδὲς

Οὐδ' Ἀρχάγγελος ἐπίσης

Δύναται νὰ πράξῃ τι,

Κ' ἡ τῶν Ἀρχαγγέλων φύσις

Εἰς αὐτὸ δύναται.

Μόνος ὁ Θεὸς τὸ πράττει

Ἐν τῶν δῶν ποιητῆς,

Τοὺς δυστήνους ἀπαλλάττει

Καταδικῆς τῆς φρενῆς,

Ναί, τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου

Τοὺς βροτοὺς ἀναγεννᾷ,

Τοὺς ποιεῖ φωτῆς τοῦ θείου

Τέκνα, κτίσματα καινὰ.

Ἄλλαν δευτερογενῶν

Τοῦ Πατρὸς ἡμῶν Θεοῦ,

Ὅπως ἐλευθερωθῶν

Τοῦ δεινοῦ, σκληροῦ ζυγοῦ,

Χάρτι τε καὶ ἀξίᾳ

Τῆ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

Καὶ Αὐτοῦ τῆ μεσιτείας

Τοῦ ἐνδόξου Αὐρωπτοῦ.

Ἐν Κων/πόλει Π.

Τὸν ἀνωτέρω ὕμνον μᾶς ἀπέστειλεν ὁ καλὸς φίλος τῶν παιδῶν καὶ πρώην συνεργάτης μας κ. Γ. Καλάκος, ὅστις μόλις χάριτι θεοῦ διεσώθη ἐκ μεγάλης ἀσθενείας. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι ὅπως δταν συνεργάζετο μεθ' ἡμῶν οὕτω καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ λησμονῆ τοὺς μικροὺς συνδρομητὰς τῆς Ἐφ. τῶν Παιδῶν, ἀφοῦ εἶχε τὸ χάρισμα τοῦ στιχοῦργεῖν!

ΤΟΥΡΚΟΜΑΝΟΙ.

— Οὕτως ονομάζονται οἱ κάτοικοι τῆς Τουρκοστάν, ἣτις κεῖται μεταξύ τῆς Κινεζικῆς Τουρκεστάν, τοῦ Ἀφγανιστάν, τῆς Περσίας καὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς μέχρι ἐσχάτων ἔζον βίον νομαδικὸν καὶ ληστροικόν, κάρνοντες ἐπιδρομὰς εἰς τὴν Περσίαν συνήθως καὶ μεταφέροντες ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὰς κατοικίας των τὰ λάφυρά των, τὰ ὅποια συνίσταντο εἰς πρόβατα, βόας, ἵππους, καμήλους καὶ ἀνθρώπους, τὰ ὅποια κατόπιν ἔφερον καὶ ἐπώλουν, ἰδίως τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὰς ἀγορὰς τῆς Χίβας καὶ τῆς Βοχάρας.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν Τουρκομάνων ὑπολογίζεται εἰς 3—4,000,000 ψυχῶν, εἶναι δὲ πάντες Μωαμεθανοὶ τὸ θρήσκευμα. Μέχρις ἐσχάτων ὀλίγον ἐγνωρίζετο ὁ λαὸς οὗτος καὶ ἡ χώρα αὐτῶν.

Αἱ ἐπιδρομαὶ τῶν Τουρκομάνων εἰς τὰ παρὰ τὰ σύνορα κατοικημένα μέρη τῆς Περσίας ἦσαν συχναὶ καὶ ἐπέφερον μεγάλας ζημίας εἰς τοὺς κατοίκους, οἵτινες ἐνεκα τούτων ἠναγκάζοντο νὰ κατασκευάζουν κυκλωτὲρες τεῖχος ἐκ χύματος ἐνίστε βό ποδῶν τὸ πλάτος, καὶ ἐπὶ τοῦ τείχους τούτου νὰ κατασκευάζουν τὰς κατοικίας των, ἐντὸς δὲ τοῦ περιβάλλου τούτου

νὰ ἔχουν τὰ κτήνη καὶ τοὺς καρπούς των. Εἶχον δὲ οἱ τοιοῦτοι περίβολοι μίαν μόνην εἰσοδὸν καὶ ταύτην τόσον χαμηλὴν, ὥστε ἐφιππος δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ τις, ἐκλείετο δὲ διὸ θύρας μαρμαρίνης.

Αἱ ἐπιδρομαὶ αὗται τῶν Τουρκομάνων ἦσαν ἀληθεῖς ἐκστρατεῖαι, διότι πολλάκις ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπιδρομῶν ἀνέβαινεν εἰς 5, 6 καὶ πε-

ρισσοτέρας χιλιάδας ἀνδρῶν, ὄλων ἰππέων, οἱ ὅποιοι πρὸ τῆς ἐπιδρομῆς, ἀφοῦ ἐξέλεγον τὸν ἀρχηγὸν ἢ τοὺς ἀρχηγούς των, ἐγυμνάζοντο εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ἵππου, τῆς λόγχης, τοῦ ξίφους καὶ τοῦ τουφεκίου.

Τὰς ἐπιδρομὰς των ἔκαμνον συνήθως ἐνῶς τὸ πρῶτῷ, ὅταν οἱ κάτοικοι ἐξήρχοντο εἰς τοὺς ἀγρούς διὰ νὰ ἐργασθῶν — μία δὲ φάλαγγ αὐτῶν προσέβαλλε τοὺς εἰς τοὺς ἀγρούς ἐργαζομένους, καὶ ἄλλη τὰ χωρία, ἅτινα ἦσαν ἀτείχιστα, καὶ εἴτε ἠχμαλώτιζον ὀλόκληρον τὸ χωρίον, ἀνδρας, γυναῖκας, παιδία καὶ πάντα τὰ ζῶα καὶ ἐπιπλά των ἢ ὅσους ἐκ τῶν κατοικῶν ἠδύνατο νὰ συλλάβουν. Ἀφοῦ δὲ τοὺς συνήθροίζον εἰς ὠρισμένον τινὰ τόπον, τοὺς μετέφερον εἰς τὴν χώραν των καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὰς ἐν λόγῳ πόλεις πρὸς πώλησιν. Λέγεται, ὅτι πολλάκις κατῴρθωσαν νὰ ἀπαγάγουν μέχρις 100 χιλ. προβάτων διὰ μίαν!

Ἐσχάτως ὁ εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀσίαν Ῥωσικὸς στρατὸς κατῴρθωσε νὰ καταπαύσῃ τὰς ληστροικὰς ταύτας ἐκδρομὰς, οἱ δὲ Τουρκομάνοι ἤρχισαν νὰ ἐπιδίδωνται κατὰ τι εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ τὴν κτηνοτροφίαν.

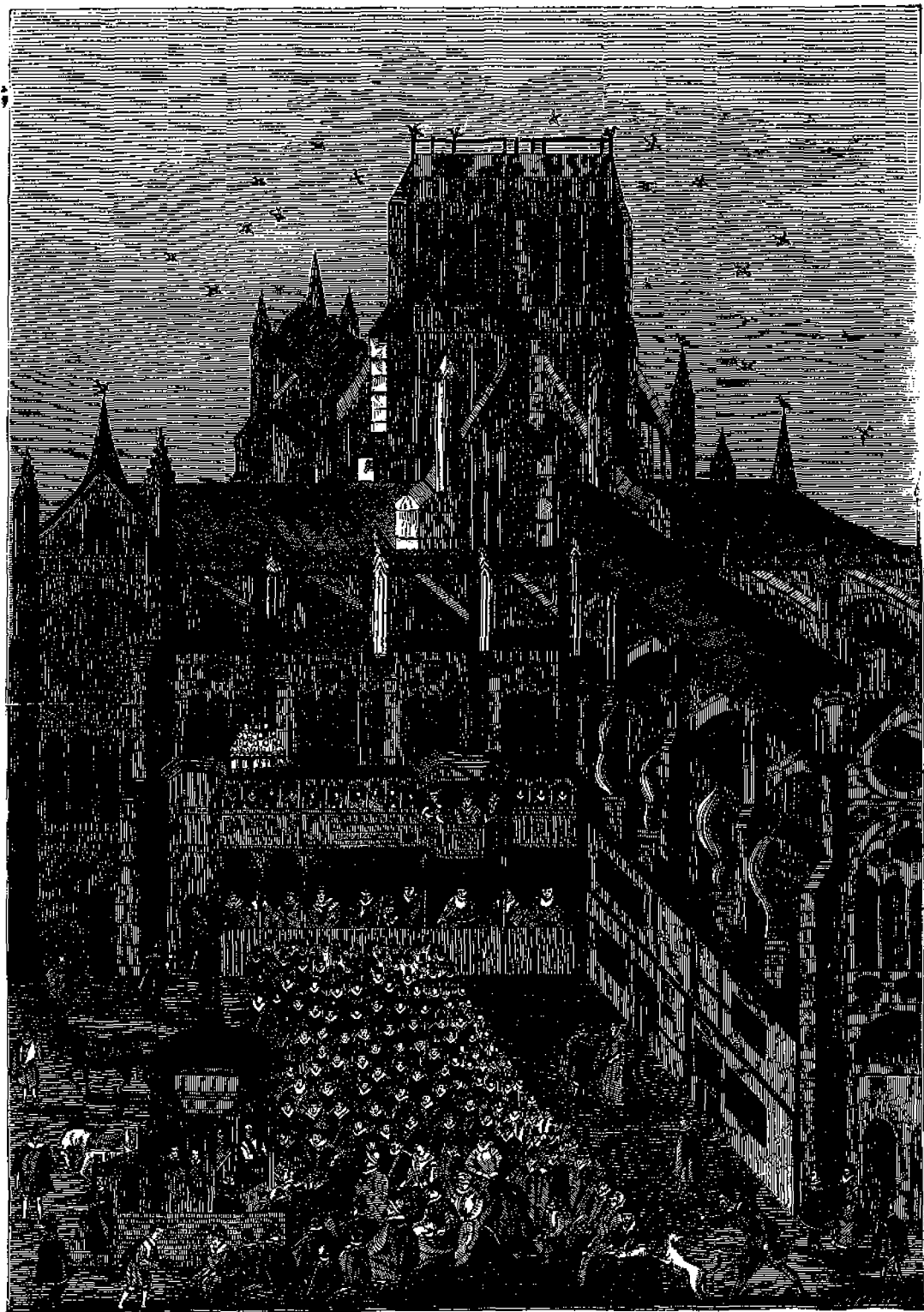

Δέσποινα Τουρκομάνος.

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΕΝ ΔΟΝΑΙΝΩ.

Ὁ διὰ τῆς προκειμένης εἰκόνης παριστανόμενος ἀρχαῖος ναὸς ἦτο ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, εἰς τὴν θέσιν δ' αὐτοῦ ἀνηγέρθη ὁ νῦν ὑπάρχων, ὅστις κατέχει τὴν πέμπτην θέσιν μεταξύ τῶν χριστιανικῶν ναῶν τοῦ κόσμου κατὰ τὸ μέγεθος.

Ἐσχιδιάσθη ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Χριστοφό-

Ἀρχαῖος ναὸς τοῦ ἁγίου Παύλου ἐν Λονδίῳ.

ρου Ρέν, έχει δὲ σχῆμα σταυροῦ καὶ εἶναι 500 ποδῶν τὸ μήκος, 180 ποδ. τὸ πλάτος, 365 ποδ. τὸ ὕψος τοῦ θόλου καὶ 145 ποδ. ἡ διάμετρος αὐτοῦ.

Εἰς τὸν ναὸν τοῦτο παρατηροῦνται δύο βυθμοί, ὁ Κορινθιακὸς καὶ ὁ μικτός. Τὸ ἰσωτερικὸν εἶναι ἰντελῶς ἀκαλλώπιστον, καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρει τῶν ναῶν τῆς Ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης. Ὁ Ρέν ἠναγκάσθη νὰ τροποποιήσῃ τὸ ἀρχικόν του σχέδιον, κατὰ τὸ ὅποιον τὸ κτίριον τοῦτο θὰ εἶχε σχῆμα Βυζαντινοῦ καὶ οὐχὶ Λατινικοῦ σταυροῦ, θὰ ἦτο δὲ μονόροφον καὶ ὁ θόλος του ἴσος μὲ τὸν τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἐν Ῥώμῃ. Ἄλλ' ὁ Δουξ τῆς Ἰόρκης, ὅστις μετέπειτα Ἰβασίλευσεν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰάκωβος Β', καὶ ἦτο διακαῆς Παπικὸς, τὸν ἠνάγκασε νὰ μεταβάλῃ τὸ σχέδιόν του διὰ νὰ ἀρμοῖζῃ εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς Παπικῆς ἐκκλησίας, ἐπραξὲ δὲ τοῦτο, ὡς λέγεται, δακρύων. Ὁ ναὸς οὗτος ἐθεμελιώθη τῇ 21 Ἰουλίου 1675 μ. Χ. καὶ ἐτελείωσε τὸ 1710 μ. Χ.

«Ο ΧΕΙΜΩΝ.»

Ἐν φῶς ἡλιος παντοῦ λαμπρὸς ἠκτινοβάλλει,
Ἐν φῶς ἦσαν ἀνέφηλοι τοῦ οὐρανοῦ οἱ θόλοι,
Ἐν φῶς οὐδὲ ἐν φύσημα ἐκ τοῦ βορείου μέρους
Ἐπνεεν εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔαρος καὶ θεραυ,
Ἐν φῶς μεγάλας ἔχαιρε πᾶσα ἡ ἀνθρωπότης
Καὶ εἰς αὐτὴν ἔχετο γαλήνη καὶ ἀσρότης,
Ἀθῆνης παντοῦ μεταβολὴ ἐπέρχεται μεγάλη,
Δίδοι τρομερὰς χειμῶν τὴν φύσιν περιβάλλει.
Πᾶν ἄνθος, ὅπου ἔβαλλε, μὲ πόνον καταπίπτει
Καὶ πᾶν πτηνὸν ναρκώνεται ἐν ὑπογίφ κρύπτη,
Πᾶν δένδρον διασείσεται ὑπὸ σφοδρῶ ἀέρος
Διασκορπῆ τὰ φύλλα του εἰς ἕνα κ' ἄλλο μέρος,
Πᾶσα ἡ φύσις φαίνεται γυμνὴ ἐκ στολισμάτων.
Καθὼς ὄραται ἄνθρωπος στεροῦμενος χρημάτων !!
Ἐν ζωπρὸν κελᾶσμα τῆς θείας ἀηδόνος
Οὐδέποτε ἀκούεται ἔς τὴν ὥραν τοῦ χειμῶνος.
Μόνον στρουθία ἄχαρὰ ἔδω κ' ἐκεῖ πετῶσι
Θηρεύοντα ἐπὶ τῆς γῆς τοὺς κόκκους ἵνα ζῶσι.
Καμμία διασπείσας, παντοῦ ἀκίνησια
Καὶ ἀποτρόπαιος σιγῇ καὶ ζῶσα ἡρεμία.
Κατὰ χειμῶνα φύεται ἔς ἄλους τῆς γῆς τοὺς κόλπους,
Ὅστις ἐρήμους καθιστᾷ τοὺς ζωογόνους τόπους.
Νῦν ὅπου γράφω, φίλοι μου, τὸν σκυθρωπὸν χειμῶνα
Καὶ παριστῶ ἔς τὸ πνεῦμά σας τὴν ἑαυτοῦ εἰκόνα.
Ἄκουω βόμβον τρομερὸν καὶ πάταγον μεγάλον,
Ὅστις μοὶ φέρει ἔς τὴν ψυχὴν πολλοὺς παλμούς καὶ σάλον,
Αὐτὸς δὲ εἶναι ὁ ἀήρ, ὅστις λυσσώδης πνέει
Καὶ ὅστις τὴν ὁρμὴν αὐτοῦ ἔς ἡμᾶς ποικίλως χέει.
Θορυβωδῶς περικυκλῶ πᾶσαν τὴν ἀτμοσφαιραν
Καὶ περιβάλλει μὲ πνοῶν τὴν ἐπὶ τῆς ἡμέραν,
Τὰ τῆς θαλάσσης κύματα τὸ σύσπασμα τοῦ μόνου
Φουσκῶνει καὶ ἀνησυχεῖ ἔς ὀλίγον τινὰ χρόνον.
Τί πρῶγμα! δυσδιέγνωστον ... ποῖος τὸ ἔχει πλάσει;
Τίς τὸ ἰδμοῦργησε ἐν τῇ ἀκείφῃ πλάσει;
Εἰς! εἰς! Θεὸς κυρίαρχος τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων
Αὐτὸς! Αὐτὸς! τὸν ἔπλασε χωρὶς κανένα κόπον
Κι' αὐτὸν καὶ μόνον ἔπλασεν ὅχι! ἀλλὰ καὶ ἄλους
Τοὺς γεννωμένους ἐπὶ γῆς, ἔς τοὺς ἀπεράντους πόλους,
Ἐσ' αὐτὸν! ὀφειλομεν ζωὴν ἢ αὐτὸν! καὶ εὐτυχίαν

Ἐσ' αὐτό! τὴν ὑπαρξίν ἡμῶν ἢ αὐτὸν! τὴν σωτηρίαν.
Εἰς οὐρανὸν ποτ' ἐποχὴν συμβῆ νὰ εὐρεθῶμεν,
Αὐτὸν! ἀπὸ καρδίας μας ἀνάγκη νὰ ὑμνήσωμεν
Καὶ τὸν ποῦ εἶναι ὁ χειρῶν ἄς πράξαμεν συμφρόνας,
«Ἐἴη Θεὸς εὐλογητὸς ἐπὶ παντὸς αἰῶνος!»

Ἐν Κερκύρῃ,

ΙΩ. ΑΝΤ. ΓΚΙΡΑΣ.

ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΑΙ.

Φαίνεται ἀπολύτως ἀπίστευτον ὅτι ὁ Μέγας Πέτρος, ὁ ἰδρυτὴς τοῦ Ῥωσικοῦ στόλου, ἠδύνατό ποτε νὰ ἔχη τὴν ἀντιπάθειαν εἰς τὸ ὕδωρ ὥστε νὰ τῷ ἐπέρχεται ῥίγος εἰς τὴν θεῶν ὕδατος βέροντος ἢ ἡρεμοῦντος, ἰδίως μάλιστα, ὅταν ἐτύγχανε νὰ ἦναι μόνος.

Εἰς τοὺς κήπους του, ὅστινες ἦσαν τόσον ὠραῖοι, οὐδέποτε εἰσῆρχετο, διότι διὰ μέσου αὐτῶν ἔρρεεν ὁ ποταμὸς Μοσέρας.

Εἰς τὸν ἀμαξηλάτην του εἶχε δώσει αὐστηρὰς διαταγὰς ν' ἀποφεύγῃ ὄλους τοὺς δρόμους, οἱ ὁποῖοι διήρχοντο ἀνωθεν ποταμῶν, ὅταν δὲ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ διαβῇ ποταμὸν, ἢ γέφυραν ἐπὶ ποταμοῦ ὁ μέγας Αὐτοκράτωρ ἔκλειε τὰ παράθυρα τῆς ἀμαξῆς καὶ ἐσυμμαζεύετο εἰς μίαν γωνίαν αὐτῆς τρέμων καὶ καλυπτόμενος ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος.

Ἄλλος Μονάρχης, ὁ Ἰάκωβος Ι', ὅστις ἐπωνομάζετο ὁ Σολομὼν τῆς Ἀγγλίας, εἶχε σφοδρὰν ἀντιπάθειαν κατὰ τοῦ καπνίζεῖν καὶ τοῦ χοιρινοῦ κρέατος καὶ μέχρι τοῦ θανάτου του δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ, ἄνευ ταραχῆς, ξίφος γυμνόν, ὅταν δὲ εἰς μίαν περίστασιν ἔδωκε τὸ ξίφος τῆς εὐγενείας εἰς τινα, ἔστρεψε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τὸ πρόσωπόν του, καὶ παρ' ὀλίγον ἐπλήγανε τὸ πρόσωπον τοῦ νέου εὐγενεοῦς!

Ὁ Ἐρρίκος 3ος τῆς Γαλλίας, προσέτι εἶχε τὴν ἀντιπάθειαν πρὸς τὰς γάτας, ὥστε ἐλυποθίμει εἰς τὴν θεῶν αὐτῶν.

Ἡ Κοντέσσα Λαμβάλλε εἶχε τὴν ἀντιπάθειαν πρὸς τὰς βιολέτας, ὥστε ἡ θέα των τῆς ἐπροξένει τρέμον.

Ὁ περίφημος ζωγράφος Βινσέντιος κατελαμβάνετο ὑπὸ σκοτοδινιάσεως, εἰς τὴν ὁσμὴν ῥόδου.

Ὁ Σκαλίγερὸς διηγεῖται, ὅτι εἰς τῶν συγγενῶν του ἠσθῆνησεν εἰς τὴν θεῶν κρίνου, καὶ αὐτὸς δὲ ἐγένετο ὠχρὸς εἰς τὴν θεῶν μικροῦ καταρράκτου, καὶ ποτὲ δὲν ἠδύνατο νὰ πηγ γάλα.

Ὁ Κάρολος Κινσεῦ, ὁ διάσημος φυσιοδίφης ἐφοβεῖτο πολὺ τὰς ἀράχνας, εἰς δὲ ἐτὸν Γ' αὐτὸν, ἀφοῦ εἶπεν, ὅτι ἕκαστος ἀνθρώπος ἔχει ἀντιπάθειαν πρὸς ἕν ζῶον, ἐξακολουθεῖ λέγων. «Γνωρίζω ἕνα (ἐννοῶν ἑαυτὸν) ὅστις ἀνετράφη παιδιό-

θεν εἰς τὴν Ζωολογίαν κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν, ἂν καὶ ἔχει τὸ θάρρος νὰ ἠμολογήσῃ ὅτι τὰ πάντα εἶναι ὠραῖα ἀνευ ἐξαιρέσεως, καὶ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν χειρίζεται πᾶν εἶδος φαρμακεροῦ ἔρπιτος, δὲν δύναται ὅμως νὰ ἴδῃ ἀράχνην, χωρὶς νὰ καταληφθῇ ὑπὸ παροξυσμοῦ τρόμου!»

Ὁ Δουξ τοῦ Σχιόμπεργ, ἂν καὶ γενναῖος στρατιώτης, δὲν ἠδύνατο νὰ καθῆσθαι εἰς τὸ αὐτὸ δωματίον μὲ μίαν γάταν, ἢ νὰ ἀκούσῃ τὸ μισοῦσμά της.

Γνωστὸς τις ἀξιωματικὸς τῆς βασιλείσσης Βι-

λγσε νὰ ἐπισκεφθῇ ἕνα τῶν φίλων του. Εἰς τὴν ἐξώθυραν ἀπήντησε σκυλάκιον ἀκάθαρτον, τὸ ὁποῖον τὸν ἐπλησίασε καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐζήτει τὴν φιλίαν του, ἀλλ' ὁ Μουσέτ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν. Τὸ σκυλάκιον τὸν ἠκολούθησε μέχρι τῆς αἰθούσης, ὅπου ἦλθε καὶ ὁ φίλος του μετ' ὀλίγον. Ἐνῶ δὲ συνωμίλου, τὸ σκυλάκι, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐξαπλωθῆ εἰς τοὺς πόδας τοῦ Μουσέτ, ἐσηκώθη καὶ ἔθεσε τοὺς δύο ἐμπροσθίους πόδας του εἰς τὰ γόνατά του.

— «Τὸ ἄθλιον ἔπρεπε νὰ φονευθῇ!» ἐψιθύρι-

Φωλεὰ ὑφαντοῦ (πτηνοῦ.)

κτωρίας ἐγίνετο ὠχρὸς εἰς τὴν θεὰν γαλῆς, ὅταν προσεκλήθη ὑπὸ τινος φίλου του νὰ γευματίσῃ μετ' αὐτοῦ, μετ' ὀλίγα λεπτά, ἀφοῦ ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν, ἤρχισε νὰ δεικνύῃ σημεῖα ἀνησυχίας καὶ τέλος ὠμολόγησεν, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ, διότι ἠσθάνετο ὅτι εἰς τὴν αἰθουσαν ἦτο μία γάτα.— Ἐρευνα ἐγένετο πανταχοῦ, ἀλλ' ἡ ἀνησυχία του ἐξηκολούθει, ἕως οὗ ὁ φίλος του ἐξέβαλε μίαν γάταν, τὴν ὁποῖαν εἶχε κρύψει εἰς ἕν συρτάριον, διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸν φίλον του, ὡς εἶπεν, εἰς αὐτὸν ἀπολογούμενος.

Ὁ Δὲ Μουσέτ ἀπεστρέφετο ὑπερβολικὰ τοὺς σκύλους. Μίαν πρωΐαν, πρὶν μεταβῆ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν διὰ νὰ λάβῃ τὸ δίπλωμά του, ἤθε-

σεν ὁ Μουσέτ.

— Βλέπω ὅτι ἀγαπᾶτε τὰ σκυλιά, — εἶπεν ὁ φίλος του.

— Τὰ σκυλιά! ἐξεφώνησεν ὁ Μ. Τὰ μισῶ ἀπὸ καρδίας· ἀπορῶ δὲ πῶς εἶναι τὸ σκυλάκι τοῦτο ἐδῶ;

— Δὲν τὸ ἐξέβαλον, — εἶπεν ὁ φίλος, διότι ὑπέθεσα ὅτι ἦτο ἰδικόν σου.»

— Ἰδικόν μου! Μέγιστε Θεέ! καὶ ἐγὼ φίλε δὲν τὸ ἐφόνευσα, διότι ὑπέθεσα, ὅτι ἦτο ἰδικόν σου!

— Ὅτως ὀνομάσθησαν μικρὰ τινα πτηνά· τὰ ὁποῖα ὑφαίνουσι τὴν φωλεάν των μὲ πολλὴν ἐπιτηδειότητα.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— **Ἡ περιεργωτάτη** συνάμα δὲ καὶ δυσκολωτάτη ἐργασία εἶναι τόμος τις, ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Πρίγκηπος δὲ Διγῆ, καὶ εὑρίσκεται ἤδη ἐν Γαλλίᾳ, καλεῖται δὲ «Τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ,» οὔτε χειρόγραφον δὲ εἶναι οὔτε τυπωμένον, ἀλλὰ πᾶν γράμμα εἶναι κομμένον ἀπὸ ἐν φύλλον, ἐπειδὴ δὲ εἶναι με γαλιανὸν χάρτην ἀναγινώσκεται ἐπίσης καλῶς ὡς καὶ ὁ κάλλιστος τύπος.

Ὁ κόπος καὶ ἡ ὑπομονή, τὴν ὁποῖαν ὁ ἐργάτης κατέβαλεν πρὸς ἐπεξεργασίαν τοῦ βιβλίου τούτου πρέπει νὰ ἦτο θαυμαστικὴ ἔταν μάλιστα θεωρήσωμεν τὴν ἀκρίβειαν καὶ σμικρότητα τῶν γραμμάτων.

Ῥοδόλος ὁ 2ος τῆς Γερμανίας προσέφερον δι' αὐτὸ τὸ 1640, μ. Χ. 11,000 δοῦκάτα τὰ ὅποια τὴν σήμερον ἰσοδυναμοῦν μὲ 60,000.

Τὸ περιεργωτάτον δὲ εἶναι ὅτι φέρει τὰ βασιλικὰ σήματα τῆς Ἀγγλίας, ἀλλὰ πότε ἦτο εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ ποῖος τὸ εἶχεν εἰς τὴν κατοχὴν του δὲν ἐγνώσθη μέχρι τοῦδε. Τὸ βιβλίον τούτου εἶναι εἰς ἐκ τῶν πολυτιμοτάτων τῶν φιλολογικῶν θησαυρῶν.

— **Τί θιν ἔμπορῶν νὰ κάμουν τὰ χρήματα.** Ὁ Δημοσθένης ἔλεγεν, ὅτι ἄνευ χρημάτων οὐδὲν ἀπὸ τὰ πρέποντα δύναται νὰ γείνη. Ὁ δὲ Κικέρων, ἔθετα τὰ χρήματα ὑπεράνω καὶ αὐτῆς τῆς ἀρετῆς, λέγων, «χρήματα χρήματα πρῶτον καὶ ἔπειτα ἀρετήν.»

Καὶ τώρα δὲ ἔχει μόνον τὰ παιδιὰ, ἀλλὰ καὶ οἱ ἠλικιωμένοι νομίζουσι ὅτι ἄνευ χρημάτων τίποτε δὲν δύναται νὰ κατορθωθῆ.

Ἄλλ' ὅμως ὑπάρχουν πολλὰ πράγματα, τὰ ὅποια βλῶς ὁ χρυσὸς τοῦ κόσμου δὲν δύναται νὰ τὰ ἀγοράσῃ. Τοιοῦτοι εἶναι οἱ καλοὶ τρόποι, ἡ ἠθικὴ, τὸ καλὸν ὄνομα, ἡ τιμιότης, ἡ ἀπαισιος συνείδησις ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, καὶ αἱ καλαὶ ἀρχαί. Ταῦτα πρέπει νὰ ζητῶμεν νὰ ἀπαντήσωμεν ἑαυτοῖς, καὶ ἀνεκαιρέτως ἑαυτοῖς δύναται, ἐάν θέλουσι νὰ τὰ ἀποκτήσουσι.

— **Καιρὸς.** Τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ὀνομάσῃ ἰδικόν του, εἶναι ὁ καιρὸς—ὁ χρόνος—δὲ τὰ ἄλλα εἶναι ἀθέβητα. Ὁ χρόνος εἶναι τὸ ὕψωμα, διὰ τοῦ ὁποῖου εἶναι κατεσκευασμένη ἡ ζωὴ μας. Ὅθεν ἑοῖ οἱ σοφοὶ καὶ αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιον παραγγέλλουσι νὰ φειδόμεθα τοῦ καιροῦ μας. Καὶ ὅμως πόσον ἀνοήτως ἑοῖ μας τὸν σπαταλοῦμεν!

Ὁ Σενεκᾶς ἔλεγε πολὺ ὀρθῶς, ὅτι μέρος τῆς ζωῆς μας ἐποδεύομεν μὴ κάμνοντες, ὅτι εἶναι ἀγαθόν, ἄλλο μὴ κάμνοντες τίποτε, καὶ τὸ ἄλλο μὴ κάμνοντες τὸ πρέπον!

— **Θαυμασιὰ Ἡχώ.** Πλησίον τῆς Βοστώνης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχει γέφυρα 500 ποδῶν μακρὰ, ἔχουσα ἐπὶ τὴν (καμάραν). Τὰ ἔξ ἔχουσι ἔκτασιν 37 ποδ. ἕκαστον, τὸ δὲ ἔδωμον εἶναι 130 ποδ. τὸ μήκος, παρουσιάζει δὲ τὸ ἔξῃ μοναδικὸν φυσικὸν φαινόμενον. Ἐπαναλαμβάνει δηλονότι τὸν κοινὸν ἦχον 15—20 φορές—ἐκπυροσφράττης δὲ πιστολίου ἐπαναλαμβάνεται εἴκοσι καὶ πέντε φορές.

Περιηγηταὶ τινες ἐξεφώνησαν τὴν λέξιν Ἡχώ τοιοῦτος δὲ ἦχος γέλωτος ἀντήχησεν, ὥστε ἐκίνησε καὶ αὐτοὺς εἰς γέλωτα! Ἡ ἀντανάκλασις ἤχου ἰσχυροῦ εἶναι τόσον ἰσχυρὰ, ὥστε ἐν νηνεμῇ ἀκούεται εἰς μεγάλην ἀπόστασιν.

— **Πλοῖα.** Τὰ σιδηρόρακτα πλοῖα τῶν ἡμερῶν μας δὲν εἶναι ἐφευρέσεις τῶν νεωτέρων χρόνων.

Ἡ ἐφεύρεσις τῶν πλοίων εἶναι ἀρχαιοτάτη — Ὁ τύπος αὐτῶν ἐδόθη παρὰ Θεοῦ εἰς τὸν Νῶε, πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Τὰ πρῶτα περίφημα πλοῖα κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐκτὸς τῆς κιωτοῦ τοῦ Νῶε, ἦσαν τὰ τοῦ Πολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος, ἅτινα εἶχον μήκος 280 πήγμων, 38 πλάτος καὶ 48 ὕψος. Ἐκωπηλατοῦντο δὲ ὑπὸ 400 κωπηλατῶν καὶ εἶχον 400 ἀγκύρας καὶ 3,000 σπαρατῶνας. Τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ὁ ἔδικος Πολεμαῖος κατεσκευάσεν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Νείλου ἦτο ἡμισυ στάδιον τὸ μήκος.

Ἄλλ' ὅμως ταῦτα ἦσαν μικρὰ παραβαλλόμενα πρὸς τὰ πλοῖα τοῦ Ἰέρωνος, τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν, τὰ ὅποια καὶ

τεσκευάσθησαν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἀρχιμήδους. Τὰ πλοῖα ταῦτα περιεῖχον παλάτιον, ἐστιατόριον, στοάς, κήπους, λίμνας διὰ ἰγθύς, σταύλους, μύλους, λουτρὰ καὶ ἕνα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης.

Περιεβάλλοντο δὲ γύρωθεν ὑπὸ τείχεος ἰσχυροῦ μὲ πύργους κατὰ διαστήματα, ἔχοντας μηχανὰς πολεμικάς, ἰδίως δὲ ἕνα, ὅστις ἔρριπτε λίθον 3000 λιτρῶν τὸ βάρος, καὶ τὸσον 12 πήγμων τὸ μήκος, καὶ πολλὰ ἄλλα, τὰ ὅποια περιγράφει ὁ Ἀθήναιος.

— **Χρυσὸς καὶ ἄργυρος εἰς τὰς τέχνας.** Κατὰ τινε πίνακα ἐσχάτως δημοσιευθέντα ἀποδεικνύεται ὅτι κατὰ τὸ 1883 περίπου 75,000,000 φρ. χρυσοῦ ἐχρησιμοποίηθησαν εἰς τὰς τέχνας μόνον ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου ὑπὲρ τὸ ἡμισυ ἐδαπανήθη εἰς κατασκευὴν ὀρολογίων καὶ ἄλλων χρυσῶν στολιδίων, 15 εκατομμ. εἰς ἀλύτους χρυσοὺς ὀρολογίων καὶ 5,000,000 εἰς φύλλα χρυσοῦ.

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 26,000,000 περίπου ἄργυρου ἐδαπανήθησαν εἰς ὁμοίους σκοποὺς.

— Ἐφημερίαις τῆς Νέας Ὑόρκης δημοσιεύει ὡς ἀληθές, ὅτι οἱ τοῦ στρατοῦ νέοι τῆς πόλεως ἐκέλευν δαπανοῦν 1000 λιρ. τὸ ἔτος!

— Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου συνίσταται ἐκ 13 στοιχείων, ἐκ τῶν ὁποίων 5 εἶναι ἄερα καὶ 8 στερεὰ. Τὸ κυριώτερον τῶν στοιχείων τούτων εἶναι τὸ ὀξυγόνον, κατόπιν ἔρχεται τὸ ὑδρογόνον, ἔπειτα τὸ νιτρικόγονον, ἡ χλωρίνη, φλογορίνη, ὁ ἄνθραξ, ὁ φῶσφορος, τὸ θεῖον, τὸ κάλιον, τὸ σόδιον, τὸ ποτάσιον, ὁ σίδηρος κλ.

— Εἰς τὴν Καλιφορνίαν ἐκδίδονται 4 ἐφημερίδες ἐβδομαδαίαι εἰς τὴν Κινεζικὴν γλῶσσαν διὰ τοὺς μετοίκους Κινέζους, μὲ κυκλοφορίαν 2,000 φύλλων. Ἡ στοιχειοθεσία εἶναι τόσον δύσκολος ὥστε ἀπαιτοῦνται πολλοὶ χεῖρες καὶ πολὺς χρόνος πρὸς σύνθεσιν μικρᾶς ἐφημερίδος, ἕνεκα τοῦ ἀπειροῦ ἀριθμοῦ τῶν στοιχείων. Τὸ νέον ἔτος αἱ ἐφημερίδες αὗται ἐκτυπῶνται εἰς κόκκινον χάρτην μὲ κοκκίνην μελάνην.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον, ἐν Βηθλεὲμ τῆ πόλεως οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται χαίρει ἡ γῆσις ἑοῖ.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον, ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων οἱ ἄγγελοι α' οἱ ἄνθρωποι κηρύττουσι τὸν λόγον.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον, τὸ ὕψος ταπεινοῦται καὶ ὁ εὐγνώμων ἄνθρωπος μὲ δοξάν στεφανοῦται.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον, ὡς ἀπαλὸν παιδίον ἄγιον ἀπεργάζεται τὸν ὄντα πρὶν θηρίον.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον, καὶ θραύει τοῦ θανάτου πύλας μοχλοῦ, καὶ ἀπολυτροῖ ψυχὰς ἀπ' τὰ δεσμά του.

Χριστὸς γεννᾶται, τί χαρὰ σ' ἀνθρώπου τρισαθλοῦς! τοῦ Παραδείσου ἡ τρυφὴ τοὺς κάμνει μακαρίους.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον, δοξάζεται ὁ Πλάστης, ὑπέσχεσις σωτήριος εὖρε τὸ πλήρωμά της.

Α.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Ποῖος ἦτο ὁ μεγαλύτερος τῶν Προφητῶν;
- 2) Ποῖος ὁ μεγαλύτερος τῶν γεννηθέντων ἐπὶ γῆς;
- 3) Ποῖος πάντων τῶν πλάσμάτων τοῦ Σόμπαντος;